

mijn been geklemd neem ik plaats op de brugleuning en tover mijn shag tevoorschijn.

‘Kan ik effe van je roken?’ vraagt Peter terwijl hij zijn hand al omhoog brengt. ‘Ik heb geen shag meer. Ga straks effe halen bij Beatrixplein.’

‘Ja is goed, ik moet straks ook nog even daar zijn, want heb een buskaart nodig en heb met Sadashiv afgesproken. Ik zou misschien zaterdagavond met Sjef naar de stad gaan. Gaan we bij Speak Easy een vijftig zak halen, maar ik heb te weinig strippen op mijn kaart. Ik ga straks wel effe met je mee.’

Een paar minuten later is mijn peuk op en schiet ik het restje in het water. Bij school aangekomen, hangen Peter en ik nog wat rond voor de deur. Uiteindelijk ben ik alsnog bijna te laat voor de muziekles, maar wat anderen uit de klas staan ook nog buiten het klaslokaal.

Ik ga op mijn vaste plek zitten. Tijdens muziekles zit ik altijd achter in de klas samen met Pascal. Ik zit hier maar voor een reden en dat is omdat voor mij Steffies tafel staat. Steffie is dit jaar nieuw bij ons op school. Zij is in mijn ogen de knapste van alle andere leerlingen. Momenteel zit ze al een paar maanden bij me op school, maar ik heb het nog niet aangedurfd haar aan te spreken terwijl meisjes me wel steeds meer interesseren. Zij is meteen opgenomen in het populaire groepje van derdeklassers en ik hoor na bijna tweeëneenhalf jaar op school nog steeds nergens bij.

Tijdens de les droom ik nog even weg in gedachten. Mijn droom wordt abrupt verstoord door de bel die aangeeft dat het tweede uur over vijf minuten begint. Na het volgende uur heb ik een tussenuur en ga ik met Peter snel sigaretten scoren, zodat we vanavond weer volledig voorzien naar het ‘stadje’ kunnen. Onze liefkozende benaming voor het centrumgebied van Purmerend.

De so wiskunde gaat me sneller af dan ik verwacht had. Zeker de helft van de vragen wist ik niet te beantwoorden. De bel gaat en ik loop naar de gang waar ik Peter al aan zie komen lopen vanuit het aangrenzende lokaal.

‘Hoe ging het?’

‘Ja, ik denk dat ik wiskunde maar moet laten vallen na dit jaar. Ik had weer eens problemen met die klote parabolen. Ik kwam er niet meer uit op een gegeven moment, dus ik heb de curve afgemaakt zonder de berekeningen,’ zeg ik.

‘Ik ga nog effe pissen. Zie je zo wel bij het fietsenhok,’ zegt Peter terwijl hij de deur van het toilet al opentrap.

Ondertussen loop ik vast naar buiten en realiseer ik me dat ik voor vanavond nog weinig wiet heb. Morgen ga ik het pas halen en voor vanavond moet ik nog aan geld zien te komen. De inhoud van mijn portemonnee laat flink te wensen over. In de tussenuren mag je het schoolplein eigen-

lijk niet verlaten. Iets met aansprakelijkheid ofzo, maar vrijwel iedereen weet van het hek aan de achterkant van het fietsenhok. De spijlen van dit stalen hekwerk zijn zo verbogen dat een beetje slank persoon er makkelijk tussendoor past en via de aangrenzende huizenrij kan verdwijnen richting het bus- en treinstation van Purmerend aan het Beatrixplein.

Het duurt niet al te lang voordat Peter er weer is en samen glippen we door het hek. Twee minuten later staan we voor de snackbar en loopt Peter naar binnen voor peuken. Het regent een beetje, dus ik besluit even te schuilen onder het afdak van de bioscoop en draai snel een klamme sigaret. Als Peter terugkomt, komt ook net Sadashiv aangereden op zijn zwaar opgevoerde groene Rapido.

‘Hé, Marley,’ zegt Peter breed lachend, ‘geen bekeuringen meer gehad? Ze hadden je scooter toch in beslag genomen?’

Sadashiv wordt door eigenlijk iedereen Marley genoemd, omdat hij rastadreads heeft tot op zijn schouders en de relatie tot Bob Marley al snel gelegd is. Ik noem hem gewoon bij zijn echte naam. Iets wat hij altijd wel kan waarderen volgens mij. Met zijn gouden glimlach misstaat zijn huidige carrière als lokale straatdealer hem niet.

‘Ja, maar heb van de week alweer een snelle *pully* eronder gegoooid. Die *skotu* weet niks jongen. Ze voeren hem af en geven je alleen een bekeuring, swa. Hoorde van Jappie dat hij zijn scooter helemaal niet meer terugkrijgt. Was een brik, niet meer toelaatbaar op de weg jongen.’

Zijn *grill* fonkelt in het daglicht als hij spreekt.

‘Zo, ik heb die goeie shit bij me. Wil je nog hebben?’

Peter kijkt me zijdelings vragend aan. Marley kan bijna alles krijgen. Ik ben op zoek naar iets goedkoops. Spat, pep, appeltjes. Allemaal pseudoniemen voor speed. En in tegenstelling tot de gemalen tl-balk gemixt met stoepkrijt die je vaak op straat koopt, weet je bij Sadashiv dat het goed zit en je appeltjes krijg. Zegt Robin.

‘Ja, maar wat kost het dan?’ vraag ik stellig, alsof dat me nu nog iets uitmaakt.

‘Twaalfvijftig voor een hele.’

‘Oké, is goed man, pass het maar.’

Ik pak mijn portemonnee erbij en laat mijn hand volglippen met losgeld. Ik tel twaalfvijftig uit in mijn hand.

‘Sorry man, ik heb het even niet anders.’

‘Geen probleem, swa, geld is geld,’ zegt Sadashiv en zodra hij het geld heeft aangenomen, trapt hij zijn Rapido aan, geeft ons een boks en vertrekt.

Peter staat erbij en kijkt me aan.

‘Wat ga jij nou doen? Weet je wel wat dat is?’

‘Ja, volgens Robin ga je hier keihard op, hoezo?’

‘Man, dat is pep, ouwe. Wat ga je daarmee doen dan? Snuiven?’

‘Ja, denk het wel,’ zeg ik vertwijfeld. ‘Ik wil het gewoon eens proberen en wil niet steeds om van alles bietsen. Ben vanavond in het stadje met Marco en Robin. Kom anders ook, dan proberen we het samen.’

‘Ik weet niet of ik kan, geloof dat mijn vader ons mee wilde nemen op visite naar mijn oma vanavond.’

‘Geen probleem, ik bewaar wel een beetje voor je.’

‘Geef anders nu wat.’

Even kijk ik naar het pakkie in mijn hand. Een rood stukje tape zorgt ervoor dat de wikkel niet open kan gaan. Ik twijfel, want ik moet nog een paar uur naar school. En ik weet eigenlijk niet zo goed wat ‘hard gaan’ precies betekent. Ik kan me er wel iets bij voorstellen, dus besluit ik dat het beter is om voor nu nog even te wachten tot school straks voorbij is.

Op weg naar huis krijg ik zin in het weekend. Het pakkie pep brandt in mijn broekzak en ik weet dat mijn pa niet thuis is. Thuis voer ik mijn standaard dakgootritueel weer uit en controleer mezelf voor ik naar binnen ga nog even in de weerspiegeling van de achterdeur. *Ogen open.*

‘Hé, mam,’ roep ik de huiskamer in terwijl mijn moeder net haar hoofd om de hoek van de keuken steekt.

‘Hé, man. Thee?’

‘Lekker.’

‘Hoe was je dag, overhoringen gedaan?’

‘Ja, biologie ging erg goed zelfs volgens mij, maar wiskunde niet zo. Dat blijf ik lastig vinden. Denk dat ik wel een voldoende heb.’

‘Wanneer hoor je dat?’

‘Zal volgende week wel zijn. Je hoort het wel als ik het cijfer krijg. Komt papa nog thuis eten?’

‘Nee, vanavond en vannacht is hij werken. Morgen ook, maar morgenmiddag gaan we eerst gezellig even met z’n viere naar de Dappermarkt.’

‘Leuk,’ lieg ik, maar ik weet nu wel dat ik vanavond niet zo hoeft op te letten als ik thuiskom.

‘Mam, hoe kort mag ik mijn haar knippen? Iedereen heeft kort haar en het hoort een beetje bij de gabberscene.’

‘De wat?’

Gabber heeft de laatste tijd dan wel iets meer bekendheid gekregen, maar kennelijk niet zoveel dat de gemiddelde huismoeder weet wat het betekent.

‘Kort? Hoezo kort? Kaal bedoel je. Robin is toch ook kaal?’

‘Precies! Zij mogen het ook van hun ouders, dus waarom ik dan niet?’

‘Nou ik weet het niet hoor, bespreek het maar met je vader.’

Dat is de eerste mislukte poging om mijn pleinstatus te verhogen. Maar vanavond zou ik, dankzij Marley, sowieso in achtling stijgen bij mijn vrienden.